

24 Nisan'da

İstanbul: Taksim Meydanı Buluşma: 18.30 Anma: 19.15
İzmir: Basmane Meydanı - 18.00
Ankara: Sakarya Meydanı - 19.15
1915'te katledilenleri anıyoruz
Ermeni Soykırımı tanınsın!

Çernobil bir daha asla!
Nükleere
izin vermeyeceğiz

25 Nisan saat 19.30 Galata Kulesi önü

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 465 ■ 19 Nisan 2013 ■ Fiyatı: 25 krş.

Eşitlik ve özgürlük!

ÇÖZÜME EVET DİYENLER

1 MAYIS'TA!

Marksizm devrimcidir

Tunus'ta, Mısır'da diktatörler halk yığınlarının eylemiyle devrilmişken, Suriye halkları diktatörlüğe karşı kahramanca direnirken, birileri devrimlerin mümkün olmadığını anlatabilir hala.

ABD'de başlayıp hızla Avrupa ve tüm dünyayı sarsan ekonomik krize karşı grevlerle, genel grevlerle direnen örgütlü işçi sınıfının varlığına rağmen, birileri işçi sınıfının önemini ve gücünü yitirdiğini savunabilir.

Bu iddialar gerçeğin testi karşısında paramparça olmak zorunda. Ama bir iddia var ki, bunlardan daha vahim: Marksizmin günümüzü açıklamadığı iddiası.

Bu iddia, marksist teorinin ortaya çıkışı kadar eski ve köklü bir iddia.

Ama yanlış bir iddia.

Marksizm, toplumun siyasal örgütlenmesinin ve devlet yapısının, kültürel yapılarının, hukuk, ahlak gibi hakim değerlerin üzerinde yükseldiği temelini, o toplumda üretimin biçimi tarafından belirlendiğini ortaya çıkarttı. Üretim biçimi değiştiğinde, yapıların da ne kadar direnirlerse dirensinler, değişmek zorunda olduğunu gösterdi.

Üretim araçlarını özel mülkiyetine geçiren sınıflar, varoluşlarını değişmez bir kural haline getirmek için ve aynı zamanda ayrıcalıklı konumlarının yeniden üretimini garanti altına almak için tüm üstaypı kurumlarını kullandı.

Marks, bir toplumun ve bir çağın karakterini veren olgunun, üretim araçlarıyla doğrudan üreticilerin ilişkileneceği biçimi olduğunu anlattı. Üretim araçlarından kopuk olan, mülksüz sınıflar, üretimin bu karakterinin üzerinde yükselen sınıf ayrımına karşı sürekli bir mücadele sürdürdü. Tarihin önemli sıçrama anları, bu sınıf mücadelesinin devrimci bir karakter kazandığı dönemler oldu.

Modern işçi sınıfı ise, kendisinden önceki tüm sınıflardan farklı bir yeteneğe sahip. Kapitalizm kendisinden önceki sınıflı toplumlardan farklı olarak, üretime müthiş bir toplumsal karakter kazandı. Üretimin kolektif, toplumsal karakteri, kapitalizme kıyaslanamaz bir küresel karakter ve baş döndürücü bir gelişme hızı kazandı. Ama üretimin toplumsal karakteriyle ilişkili bir durum kapitalizmin tüm sıkıntısını oluşturuyor: Üretim araçlarının özel mülkiyeti ve üretilen ürünlerin üreticilerden kopukluğu. Rekabet halinde sermayelerin ve devletlerin çatışmasıyla, işçi sınıfının üretimin toplumsal karakterine uygun yeni bir toplumsal örgütlenme için doğası gereği sürdürdüğü mücadele hem kapitalizmin hem de gezegenin kaderini belirleyecek.

Marksizm, bu değişimin işçi sınıfının kendi demokrasisini kurmasıyla mümkün olacağını savunuyor. Parlamenter demokrasiyi yeterli görenler, bu demokratik rutinin gizlediği sınıf çelişkilerinin, savaşların, hapishanelerin, tüm ezme ezilme ilişkilerinin, haksızlıkların insanlığın ulaştığı son durak olduğu iddialarını gizlemeye çalışıyorlar.

Bu gerçek değil ve gerçeği açıklamak devrimci olduğu için marksizm güncel ve devrimci.

Yunanistan'da genel grev

Kapitalizm işlemiyor

SSCB ve Doğu Bloku'ndaki devlet kapitalisti rejimler işçi sınıfının kolektif eylemiyle çökerken, Batı'da kapitalizmin ideologları bunu "sosyalizmin ölümü" olarak adlandırıyor, tarihin sonunun geldiğini ve geniş halk kitleleri açısından kapitalizmin sürdürülebilir tek üretim modeli olduğunu haykırıyorlardı. Onlara göre işçi sınıfı artık bir sınıf olarak yoktu, toplumu açıklayan büyük anlatılar geçerliliğini yitirmişti.

Fakat işler küresel elitlerin istediği gibi gitmedi. Hem kapitalizmin sürdürülebilirliği açısından hem de ezilen yığınların hayatlarında yaşadıkları sorunlara verdikleri tepkiler açısından.

Küresel kapitalizm, 2008

yılından beri **krizde**. Ekonomik durgunluk, **1930'lardan beri** görülen en ciddi kriz olarak karşımızda duruyor. Marks'ın kapitalizm tahlili, **kâr oranlarının düşme eğilimi**, kapitalizmin devamlı olarak gebe olduğu ve bugün yaşadığımız krizi anlayabilmek açısından bize yol gösteriyor. Öyle ki, bizzat sermaye sınıfının sözcüleri dahi Marks'ı "yeniden keşfediyor".

1970'lerin sonunda sermayenin kârlılık krizini çözmek için ortaya çıkan **neoliberalizm iflas** etmiş durumda.

Üstüne üstlük, egemenler kapitalizmin krizini sıradan insanların kazanılmış haklarına, ücretlerine ve hayat standartlarına saldırarak çözmeye çalıştıkça, çalışan kitleler her

yerde buna kolektif olarak direniyor.

İşçi sınıfı ise yok olmuş değil.

Yunanistan'da iki yıl içerisinde **27 genel grev** oldu, hükümetler devrildi, Troyka'nın programını -işçilere rağmen- uygulayacak bir koalisyon hükümetinin kurulabilmesi aylar aldı.

Arap Baharı'nın erken safhalarında, milyonlarca Mısırlı **Tahrir**'i doldurup Mübarek'in gitmesini isterken, 30 yıllık diktatörün hazin sonu işçi sınıfının genel greviyle geldi.

Kolektif olarak davranma yeteneğine sahip tek toplumsal sınıf olarak işçiler, dünyanın her yerindeki mücadelelerde belirleyici rol oynamaya devam ediyorlar.

Enternasyonalizm: dünyanın bütün işçilerinin birliği

Gündelik yaşantımızda birçok söylem değişik yollarla bizim bir ulusa ait olduğumuz ve diğer uluslarla rekabet etmek zorunda olduğumuza dair mesajlar verir.

Uluslararası liglerde yaşadığımız ülkenin takımını desteklememiz "milli" bir görevdir. Festivallerde Türkiyeli bir film kazanıldığı başarı bütün ulusa mal edilir.

Ülke nüfusunun yaş oranı bile diğer ülkelerle rekabetin gereği nedeniyle önemli hale gelir. Bu gündelik anlatı bize aynı ulustan olan zengin bir

şirket sahibiyse fazla mesai ücreti ödemekten imtina ettiği işçilerinin "ortak" olduğunu da söyler. Ancak gerçek hayat böyle değil.

Her ülkedeki **işçi sınıfının çıkarı** her diğerindekiyle **ortaktır**. Bir işyerinde yöneticiler çalışanları dinler, dilleri, renkleri, ulusal kimlikleri fark etmeksizin **eşit derecede sömürür**. İşçiler ücretler, çalışma saatleri ya da iş koşulları konusunda daha fazla hak talep ettiğinde aynı "ulustaki" patronları tarafından topyekun işten çıkarılmakla tehdit

edilirler. Yani temel ayrım **ulusal** aidiyetler **değil sınıfsal** koşullardır. Sıradan insanların ulusal, etnik veya dini aidiyetleri önemsemeden başka insanlarla ilişki kurma yetenekleri vardır.

Mücadele içindeki bir işçi sınıfının diğer ülkelerdeki sınıf ortaklarıyla çıkarlarının aynı olduğunu görmesi daha kolaydır. Mısır devriminden ilham alan **Avrupa** ve **Amerika**'daki **antikapitalist** hareketler, **Ortadoğu devrimlerinin** deneyi bunun mümkün olduğunu kanıtıyor.

İşçi sınıfı nostaljik bir klişe mi?

Sosyalistler neden hala dünyayı değiştirecek temel gücün işçi sınıfına ait olduğunu söyler? Patronlar kötü işçiler iyi olduğu için veya çalışmak "erdem" olduğu için değil. Halk, ezilenler veya bir öncü parti de dünyayı değiştirecek temel güç değildir. Önemli olan ne kadar ezildikmiş veya mağdur olduğumuz değildir. Kapitalizm altında etnik, cinsel, mezhepsel, dinsel ayrımcılığa maruz kalan gruplara tek tek dikkat çekmek yerine işçi sınıfının önemine vurgu yapmanın çok temel bir anlamı var. İşçi sınıfının kolektif olma özelliği onu diğer bütün kimliğe dayalı toplumsal tanımlamalardan ayırır. Yaşamak için işgücünü sermayeye satmak durumunda olan ve çalışma koşulları üzerinde kontrol hakkı olmayan her çalışan, işçi sınıfının parçasıdır ve üretim sürecinde "iş hayatının" gereği olarak kolektif olmak zorundadır. Bir araba fabrikasında hammaddenin temininden, montaja, boyamadan, motorun üretilmesine hatta dağıtımına kadar farklı işleri yapan işçiler ortak bir sürecin parçasıdır ve bir arabayı birlikte üretirler. Bu durum hizmet sektöründe de aynıdır. Bir üniversite idari, akademik personelleri, öğrenci işleri, yemekhanesi ile bir fabrika gibi çalışır, her departmanda biri diğerinin işini tamamlayarak ilerler. İşçilerin üretim sürecinden gelen bu kolektif gücü onu ekonomik mücadelede diğer işçilerle ortaklaştırır ve patron karşısında da kolektif davranmanın olanağını verir. Bu yüzden işçi sınıfı kapitalizmin dünyaya "istemeden" verdiği bir hediyedir. Kapitalizmi içinde sınıfsal çelişkiler barındıran kadınların, göçmenlerin veya ezilen grupların tek başına verdiği mücadele değil sınıfsal çıkar ortak olan işçi sınıfının mücadelesi alt edilebilir.

DSİP'e üye ol!
0531 451 62 51 - 0555 637 24 50
www.dsip.org.tr

Stalinizmin sosyalizm değildir

1917 yılında gerçekleşen Ekim devrimi, iki nedenle yenildi. Birinci neden, Ekim devriminin yalnız kalması, dünya devriminin imdadına yetişememesi. İkinci neden Rus işçi sınıfının sovyet devrimini işgale karşı savunmaya çalışırken imha olması, sınıf örgütlülüğünü yitmesidir.

Ekim devriminin yenilgisi, eski devlet bürokrasisiyle parti bürokrasisinin zaferi, şiddetli bir baskı rejimi anlamına gelir. İşçi sınıfı, stalinist bürokrasinin karşıdevrimi sonucu elde ettiği tüm kazanımları yitirdi. Sovyet yani konsey, işçi demokrasisinin aracı olmaktan çıktı.

Ekonominin kontrolü, bürokrasinin eline geçti. Tek bir parti altında işçi sınıfına şiddet uygulayan bürokrasinin en önemli tahribatı, azınlık diktatörlüğünü sosyalizm olarak tanımasıdır. Stalinizm sayısız işçi hareketinin bastırılmasına, ihanete uğramasına neden oldu.

TC ibareleri, Atatürk portreleri, Türk bayrakları

Durup dururken niye "TC" ibaresini tartışmaya başladı memleket?

Niye Göztepe takımının taraftarları İzmir'de maça "TC" tişörtleriyle gidiyor?

Devlet kurumlarının adı "TC" ile başlasa ne olur, başlamasa ne olur? Devlet, Türkiye devleti olmaktan mı çıkar? Gücü mü azalır? Yabancıların eline mi düşer?

Zonguldak'ta Âkiler Heyeti'nin düzenlediği toplantıda neyi birileri kalkıp duvarda Atatürk resmi olmadığını için maraza çıkarıyor?

Niye yine birileri Heyet toplantıdan çıkarken Türk bayrakları sallayıp "Öper misin? Ha? Ha? Öper misin?" diye efeleniyor? Ve niye Heyet üyelerinden biri gidip bayrağı öpmek ihtiyacı hissediyor?

Niye CHP milletvekili Aytun Çıray, "Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olmaktan utananlara sesleniyorum: Siz hangi ülkenin vatandaşısunuz? Türk millleti adından, TC'den ve Türk bayrağından utananlar millî kâfirdir" diyor?

Neyin kavgası bu, neyin mücadelesini?

"TC" ibareleri, Atatürk portreleri ve Türk bayrakları neyi temsil ediyorsa, belli ki siyasi ifadesini CHP-MHP ekseninde bulan bir kesim onun kavgasını veriyor.

Neyi temsil eder peki bunlar? Kemalist kadroların 1923'te kurduğu, kaskatı, Türk, Sünni Müslüman, baskıcı ve dışlayıcı devleti temsil eder.

Kürtleri, Alevileri, gayrimüslimleri, dindarları kabul etmeyen, ya değişmeye ya gitmeye zorlayan ya da öldüren devleti temsil eder.

Bugün Kürtlerin eşit vatandaş olarak kabul edilmesine karşı, dün dindar kesimleri temsil eden bir hükümetin iktidar olma hakkına karşı, evvelsi gün azınlıkları bu topraklarda rahatça yaşama hakkına karşı duran devleti temsil eder.

Yani burjuva demokrasiden bile daha geri bir düzeni temsil eder.

"TC", Atatürk ve bayrak, bu düzeni mevcut haliyle koruma azminin simgeleridir.

İşin garip tarafı, nüfusun %60-70 kadarı bir değişim sürecinin heyecanına kapılmışken, barış ve kardeşlik ve eşitlik söylemi yaygınlaşırken, eski durumu savunmaların pek çoğu, "sol" adına savduklarını iddia ediyor!

Ve Türkiye hâlâ gerçek bir sol, devlete ve milliyetçiliğe karşı, barıştan ve eşitlikten yana bir sol ihtiyacıyla kıvrıyor.

Roni Margulies

İspanya'da Öfkeliiler (Los indignados)

İşçi sınıfı önce kurtarıcılardan kurtulmalıdır

Aşağıdan sosyalizm

Sosyalizm, sınıflı toplumlar ortaya çıktığından bu yana verilen bir mücadeledir. 2 bin yıl önce Trakyalı bir köle olan Spartaküs'ün Roma İmparatorluğu'na karşı başlattığı mücadeleden bu yana altıncı sistemi değiştirmek için mücadele ediyor.

Sosyalizmin iki ruhu var. Sosyalizmi bir azınlığın eylemi olarak gören ve yukarıdan kurulabileceğini savunan

anlayış - "Bize oy ver seni kurtaralım" diyen sosyal demokratlar da "bizi destekle iktidarı ele geçirelim" diyen gerilla hareketleri de "işçiler partiyeye parti iktidara" diyen stalinistler de yukarıdan sosyalizmi savunuyor.

Biz de Marks gibi aşağıdan sosyalizmden yanayız- Sosyalizm, büyük çoğunluğun yine büyük çoğunluğun çıkarına bilinçli ve bağımsız eylemi-

dir. İşçi iktidarı, bir partinin devleti ele geçirmesi değil işçilerin ve ezilenlerin kolektif eyleminden doğan gerçek bir demokrasi ve kendi öz örgütlenmeleriyle kurulabilir.

İşçi sınıfının tarih sahnesine çıktığı 1848 devrimci dalgası sırasında yazılan **Komünist Manifesto**, aşağıdan sosyalizmi şöyle özetler:

"Şimdiye kadarki tüm hareketler, azınlıktakilerin hareke-

tiydi veya azınlıktakilerin çıkarına hareketlerdi. Proleter hareket ise, son derece büyük bir çoğunluğun, son derece büyük bir çoğunluk çıkarı adına giriştiği özerk hareketlerdir. Şimdiki toplumun en alt katmanını oluşturan proletarya, resmi toplumu oluşturan katmanların tüm üst yapısını bütünüyle havaya uçurmadıkça doğrulamaz, ayağa kalkamaz."

Cinsiyetçiliğe, homofobiye, ayrımcılığa son!

Kapitalizmin devamlılığı için temel dayanak aile kurumudur. Aile hem "genel ahlak" normlarının kuşaklar boyunca iletilmesi için hem de üretimin sürekliliğini sağlayacak yeni iş gücünü yani yeni işçi kuşaklarını garantilediği için sistemin açısından önemlidir. Bu yüzden bildik "aile" olgusunu zedeleyecek, değiştirecek, yok edecek her türlü cinsel davranış kapitalizm tarafından sapkın ilan edilir. İşyerinde, evde, sokakta kadınlara yönelik cinsiyetçi pratikler normal karşılanır, gerekli görülür. Lezbiyen, gey, biseksüel, travesti, tran-

seksüel bireyler toplumsal yaşamın dışına itilmeye çalışılır ve çoğunlukla en temel hakları yasalar nezdinde kabul edilmez veya kabul edilmesi için uzun mücadeleler gereklidir. Ayrıca cinsiyetçilik, homofobi ve transfobi gibi egemen ideolojiler işçi sınıfının bölünmesini de amaçlar. Cinsel yönelimler ve cinsiyet kimlikleri arasında ayrım yapılamaz. Kadınların ve LGBT bireylerin özgürlük talepleri "devrim sonrası" ertelenemez. Heteroseksüel, LGBT, kadın veya erkek bütün işçilerin ortak mücadelesi egemen sınıfın fikirlerini yenebilir.

Ezilen halkların yanındayız

Kapitalist sistem dünya çapında bir örgütlenmeyken, aynı zamanda ulusal sermayelerin güvenliğini sağlamak için ulus devletler temelinde yapılanmak zorunda. Sınırları belirlenmiş ulusal pazarlar ve devlet tarafından güvence altına alınan ticaret ile sanayi sermayesi, kapitalizmin her evresinde ulusal çelişkileri derinleştirir.

Sermaye, bir yandan ulus devletin sömürgeciliği nedeniyle öte yandan da aynı devlet sınırları içinde etnik ayrımcılığı körükleyerek ulusal sorunu yaratır. Ulus devletler, bir ya da bir kaç etnik kökenden burjuvazinin gelişimiyle örgütlenmiş, özünde dışlayıcılık, hegemonya ve ayrımcılık olan

örgütlenmelerdir.

Milliyetçiliği merkezi ideolojik odağı olarak kullanmayan ulus devlet yoktur. Bir başka ulusu ezmek, o ulusun varlığını yok saymak, haklarını yadsımak ya da o ulusları düşman ilan etmek milliyetçiliğin doğasında yatar.

Bu yüzden bir ülkede mücadele eden sosyalistler, önce kendi ulusa devletleriyle, bu devletin bir komitesi olduğu egemen sınıflarıyla mücadele ederler. Başka bir bulusu ezen bir ulus özgür olamaz. Ezen ulusun milliyetçiliğine karşı çıkmadan ve ezilen ulusun mücadelesi koşulsuz bir şekilde desteklenmeden işçileri ulusal temellerde bölen egemen sınıfların hegemonyası kırılmaz.

Barış, çözüm, özgürlük!

Kürt sorunu, devletin Kürt halkının varlığını inkar etmesinden kaynaklanıyor.

Bu inkar en sert bastırma yöntemleriyle, devlet şiddetiyyle sürdü.

Kürt halkı, 30 yıldır süren sonuncu isyanında bu inkar politikalarını darmadığın etti.

DSİP ezilen Kürt halkının mücadelesini koşulsuz bir şekilde destekliyor.

Kürt halkının desteklenmesi,

sadece devletin ezdiği bir halkla dayanışmak anlamına gelmiyor.

Bu destek aynı zamanda egemen Türk milliyetçiliğinin Türkiye işçi sınıfını bölen, kendi egemen sınıfına karşı mücadelesini engelleyen etkisine karşı da çok büyük öneme sahip.

Ezen ülkenin sosyalistleri, ezilen halka akıl veremez. Akıl değil, hangi mücadele tarzını

tercih ettiğine bakmaksızın ezilen halkın kendi kaderini kendisinin belirlemesi için mücadeledir.

DSİP, Abdullah Öcalan Kenya'da yakalandığından beri, Öcalan'ın özgürlüğünü savunuyor ve savaşın en ağır tahribatla sürdüğü koşullarda da, bugün barış için hiçbir zaman olmadığı kadar muazam olanakların açıldığı çözüm sürecinde de Kürt hal-

kını destekliyor.

Bugün, Çözüme Evet Koalisyonu, Kürt halkının özgürlüğünü kazanması için batıdan yükseltilen en önemli ses, en etkin kampanya olma özelliğini taşıyor.

DSİP aktivistleri, barıştan yana olan tüm aktivistleri Çözüme Evet Koalisyonu içinde çalışmaya çağırıyor. Kürt halkının özgürlüğü için yapacak çok işimiz var.

Arap Baharı yol gösteriyor

Arap Baharı 2010 yılının son ayında Tunus'ta başladı. Derhal Mısır'a, oradan Libya'ya, daha sonra Suriye, Bahreyn, Yemen ve bölgedeki pek çok ülkeye sıçradı. Yoksulların aşağıdan hareketiyle diktatörler devrildi, birçok ülkede ise mücadele sürüyor.

DSİP, diktatörlere, krallıklara, hanedanlara direnen geniş kitlelerin muazzam eylemini coşkuyla karşıladı. Mısır Devrimi'yle dayanışmak için Türkiye'nin çeşitli yerlerinde 18 ayrı eylem düzenledi, Mısır konsolosluklarının önüne giderek Mübarek'in devrilmesi talebini haykardı.

Suriye Devrimi'yle dayanışmak ve sığınmacılara yönelik ırkçılığa karşı mücadele etmek için kurulan Suriye Halkının Yanındayız Platformu forumlar, eylemler düzenledi.

Ortadoğu halkları mücadeleleriyle hepimize yol göstermeye devam ediyor.

Savaşa karşı mücadele

11 Eylül saldırılarından sonra, ABD Başkanı Bush'un Irak'a saldıracağı DSİP üyeleri açısından kesindi. 11 Eylül'den bir ay sonra Afganistan'a saldıran neoconların asıl hedefinin Irak olduğunu biliyorduk. 2002 yılının ilk aylarında Savaş Hayır Platformu DSİP üyelerinin girişimiyle kuruldu. Aylarca süren kampanyanın ardından Türkiye'de bugüne kadar kurulan en geniş savaş karşıtı platform, Savaş Hayır Platformu'nun çabalarıyla inşa edildi: Irak'ta Savaşa

Hayır Koordinasyonu.

Koordinasyon arka arkaya örgütlediği eylemlerle savaş karşıtı hareketin tüm Türkiye'ye yayılmasına yardımcı oldu. Koordinasyon içinde DSİP üyelerinin önerisiyle 1 Mart 2003'te Ankara'da büyük bir savaş karşıtı miting örgütlenmesi karara bağlandı.

1 Mart aynı zamanda ABD askerlerinin Türkiye üzerinden Irak'a girişlerine izin verecek tezkerenin de mecliste onaylanacağı gündü. 1 Mart'ta Ankara'da 100 bin kişi toplandı.

Tezkere reddedildi.

2003 yılında Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu kuruldu. Küresel BAK sayısız kampanya yaptı. Barışarock'ı genç aktivistlerle birlikte düzenleyen Küresel BAK'ın en önemli kampanyalarından birisi Gelme Bush başlığını taşıyordu. Küresel BAK bugünlerde Kürt sorununda çözüm sürecinden "Barışa evet" kampanyasını örgütlemek için çaba harcıyor.

Küresel ısınmaya karşı Küresel Eylem grubu

İklim değişimine karşı Türkiye'de ilk kitlesel miting, Küresel Eylem grubu tarafından 2005 yılında örgütlendi. Sosyal Forumlar sürecinde bir araya gelen aktivistler 3 Aralık 2005'te iklim değişimine karşı dünya çapında bir eylem yapılması kararını aldı. Türkiye'de İstanbul Sosyal Forumu kurarak sosyal forumlar sürecini başlatan DSİP aktivistleri, Karakedi Kültür Merkezi'nde

yapılan bir toplantıda onlarca kurumla bir araya gelerek miting hazırlıklarını başlattı. Böylece Türkiye'de sokakta örgütlenen bir iklim aktivizmi başladı.

KEG, onlarca basın açıklaması, etkinlik, forum, lise toplantılarıyla küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşı mücadelenin merkezi oldu. Özellikle Kyoto Protokolü'nün imzalatılması sürecinde binlerce insanı

harekete geçiren Küresel Eylem Grubu, militarizm, küresel ısınmanın sorumlusu olan büyük şirket politikalarına doğrudan karşı çıkan anti-kapitalist bir platform olarak mücadelesine devam ediyor.

İrkçılığa ve milliyetçiliğe dur de!

Hrant Dink'in tarihi cenaze yürüyüşünden sonra bir araya gelen DSİP üyeleri İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe'yi kurdu.

DurDe, Hrant Dink'in 5 yıl süren davası boyunca mahkeme önündeki adalet nöbetlerinin örgütlenmesinde yer aldı.

24 Nisan 2010'da Ermeni Soykırımını anması ilk kez kitlesel olarak Taksim'de DurDe öncülüğünde gerçekleşti ve bir gelenek haline geldi.

"Aydın ırkçısı" oylamaları ile ırkçılığı teşhir eden DurDe Girişimi, Taksim'deki Hocalı mitingi ve Ermenilerin hedef gösterip nefret suçu işleyen bir çok uluslararası milliyetçi çevre hakkında suç duyurularında bulundu.

İrkçılığa karşı yüzlerce toplantı, onlarca protesto gerçekleştirildi

Nefret suçları yasaının çıkması için mücadele eden DurDe, Türkiye'de normal ve yasal olarak kabul edilen ırkçılığı cezalandırılması için mücadele ediyor.

Darbelere karşı omuz omuza!

DSİP 28 Şubat darbesine, "amasız, fakatsız" karşı çıktı.

AKP'nin hükümet kurmasının ardından darbe girişimleri hızlandı.

Anayasa Mahkemesi'nin mecliste kılık kıyafet özgürlüğünü yasa dışı ilan etmesiyle DSİP siyasal alanı savunmak için harekete geçti. Onlarca kurum bir araya geldi ve Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu kuruldu.

Koalisyon ilk kitlesel eylemini 21 Haziran 2008 yılında gerçekleştirdi. Binlerce insan gerçekleştirmekte darbe girişimini durdurmak için yürüdü.

70 Milyon Adım, on binlerce insanın darbelere karşı sokaklara çıkmasına, Ergenekon ve darbe davalarına toplumsal desteğini göstermesine, darbecilerin bozguna uğratılmasına yardımcı oldu.

Darbecilere karşı mücadele sürüyor. Koalisyon son olarak "Balyoz darbecilerine af yok" sloganıyla 20 Ocak'ta Balyoz darbecilerine, 23 Şubat'ta ise Ergenekon'a ve 28 Şubat darbecilerine karşı binlerce insanı harekete geçirdi.

**YETMEZ!
ama EVET!**

12 Eylül 2010 anayasa değişikliği referandumuna damgasını vuran hareket DSİP'li aktivistlerin başlattığı Yetmez ama Evet kampanyası oldu.

12 Eylül generallerinin ve tüm darbecilerin sivil mahkemelerde yargılanmasına, askeri vesayetin kurumlarının yapısının değiştirilmesini içe-

ten 26 maddelik anayasa değişikliğine "yetmez ama evet" dedik. Kürdistan'da Kürt halkının boykot tutumunu da destekledik